

Partea 1: Împăcarea (continuare - 2)

Cuprinsul

Împăcarea spre plăcerea lui Dumnezeu (Coloseni 1.16-23)	1
„A făcut pace” (Coloseni 1.20).....	3
Împăcarea tuturor lucrurilor (Coloseni 1.20)	5
„Împăcați în trupul cărnii Lui, prin moarte” (Coloseni 1.21,22)	8

Împăcarea spre plăcerea lui Dumnezeu (Coloseni 1.16-23)

Coloseni 1.16-23: ... toate au fost create prin El, cele care sunt în ceruri și cele care sunt pe pământ, cele văzute și cele nevăzute, fie tronuri, fie domnii, fie stăpâniri, fie autorități: toate au fost create prin El și pentru El. Și El este mai înainte de toate și toate se mențin prin El. Și El este Capul trupului, al Adunării; El este Începutul, Cel Întâi-născut dintre cei morți, ca El să aibă întâietate în toate; pentru că întregii plinătăți a Dumnezeirii i-a plăcut să locuiască în El și, prin El, să împăce toate cu Sine, fie cele de pe pământ, fie cele din ceruri, făcând pace prin sângele crucii Lui – prin El. Și pe voi, care odinioară erați străini și vrăjmași în gândire, prin lucrări rele, acum dar v-a împăcat în trupul cărnii Lui, prin moarte, ca să vă prezinte sfinți și fără pată și de neînvinuit înaintea Lui, dacă, în adevăr, rămâneți în credință, întemeiați și tari și fără să vă lăsați abătuți de la speranța Evangheliei pe care ați auzit-o, care a fost predicată oricărei făpturi de sub cer, al cărei slujitor am devenit eu, Pavel.

În Coloseni 1, apostolul Pavel ne arată mai întâi clar că noi am fost făcuți potriviți pentru „Împărăția Fiului dragostei Sale” (Coloseni 1.13), noi, care eram înainte „în întuneric” (1 Ioan 2.9) și „morți în greșeli și păcate” (Efeseni 2.1). Începând cu versetul 16, el ne arată acum *cine* este acest Fiu, pe care Tatăl Îl iubește atât de mult și în a cărui Împărăție a dragostei am fost acum transferați: Hristos este Creatorul și, în acest sens, Capul tuturor lucrurilor. Dar nu numai atât: El este și „Capul trupului, al Adunării”; El este începutul unei creații complet noi; El este „Cel Întâi-născut dintre cei morți, ca El să aibă întâietate în toate”. Înainte de a introduce ulterior ideea de împăcare, Pavel Îl descrie pe Domnul Isus, pentru ca noi să fim în primul rând cuprinși de măreția și maiestatea Persoanei care a realizat această împăcare.

În aceste versete citim că împăcarea nu se referă doar la om, ci și la creație. Știm ce s-a întâmplat cu creația. Cum totul în creație a căzut în dezordine împotriva lui Dumnezeu ca urmare a căderii în păcat! Cum ar proceda Dumnezeu acum cu creația?

Dumnezeu, ca și Creator a acționat o dată cu creația Sa, iar rezultatul a fost potopul: totul a fost sortit pieirii (compară cu Geneza 6.3¹). „În Hristos”, însă, Dumnezeu nu acționează ca și Creator, ci ca Împăciuator. Acesta este motivul pentru care Hristos este prezentat în Coloseni 1.16 și 17 într-adevăr mai întâi ca și Creator, dar apoi în versetele următoare 20-22 ca Împăciuator. Dacă Hristos ar fi fost doar Creatorul, și nu ar fi devenit și Împăciuatorul, ce s-ar fi ales de noi, inclusiv de creație? Nu am fi fost niciodată împăcați cu Dumnezeu și am fi fost în continuare „străini” și „vrăjmași” (Coloseni 1.21). Mai mult, am fi fost supuși unei judecăți și mai teribile decât potopul.

„Înstrăinați” eram *prin natură*. După căderea în păcat, Adam s-a ascuns de Dumnezeu, iar această înstrăinare a pătruns la toți oamenii (Romani 5.12²). Să ne imaginăm o oaie care se îndepărtează de turmă și se rătăcește. Dacă apoi dă naștere unui miel acolo unde s-a rătăcit, acesta este la fel de departe de turmă și de rătăcit ca și mama, chiar dacă nu este responsabil pentru această îndepărtare.

Noi am devenit „vrăjmași” *prin gândurile noastre și prin faptele rele* care au ieșit din ele (Coloseni 1.21b). Această vrăjmășie s-a arătat în fiecare dintre noi în moduri diferite: unii au vorbit de rău despre Dumnezeu și împotriva Lui; alții au acționat în mod deliberat împotriva Cuvântului lui Dumnezeu; dar vrăjmășia a fost manifestată și de oameni „evlavioși”, care sunt „doar” supărați pe Dumnezeu, ca în parabola fiului mai mare din Luca 15, deoarece Dumnezeu Își exercită generozitatea față de oameni care nu o merită.

În Coloseni 1.18, Pavel vorbește despre „Capul trupului”. Însă gândul despre „trup”, Adunare (Biserică), și despre taina asociată cu acesta - „Hristos în voi” (Coloseni 1.27) – îl introduce abia începând cu versetul 24. Înainte de aceasta, el introduce un alt subiect: ideea despre împăcare. De ce? Înainte ca „Hristos în voi”, națiunile, să devină posibil, Hristos a trebuit mai întâi să realizeze împăcarea. Taina „Hristos în voi” arată cum Dumnezeu este reprezentat prin Hristos în trup³. „Hristos în voi” devine vizibil

¹ Potopul trebuia să nimicească pe oameni după 120 de ani în care Noe a construit corabia (arca).

² «De aceea, după cum printr-un singur om păcatul a intrat în lume, și prin păcat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, pentru că toți au păcătuit» (Romani 5.12).

³ Hristos nu este doar așezat la dreapta lui Dumnezeu în cer, ci este și „în noi” aici pe pământ. Hristos a fost pe pământ ca Om acum 2000 de ani, apoi S-a întors în cer ca Om glorificat și de atunci nu a mai fost pe pământ în trup. Dar, spus cu reverență, Dumnezeu nu a vrut să nu se mai poată vedea nimic din Hristos pe pământ acum; de aceea El este acum aici pe pământ în trupul Său, Adunarea (Biserica). Răspunsul lui Dumnezeu la respingerea lui Hristos este extraordinar. El dezvăluie atitudinea reconciliatoare a lui Dumnezeu într-un mod minunat: tocmai pe pământ, unde Fiul Său a fost respins și răstignit, El devine din nou vizibil în mădularele trupului Său! Conform voinței lui Dumnezeu, gloriile Sale morale ca și Cap al trupului aflat în cer trebuie să fie reprezentate astăzi în trupul Său de pe pământ.

prin modul în care Hristos este reprezentat de comportamentul mădularelor. Întrucât în versetul 18 Hristos este numit „Capul trupului, al Adunării”, vedem mai întâi în versetele următoare ce sunt pentru Dumnezeu oamenii care alcătuiesc acest trup: sfinți și fără pată și de neînvinuit. Aceasta înseamnă că ei sunt acum într-o stare în care Dumnezeu Își poate găsi plăcerea în ei și că ei Îl pot reprezenta pe Hristos ca trup al Său.

Cum a devenit posibil ca Dumnezeu să aibă acum o societate de oameni, pe care i-a dat-o lui Hristos ca trup, cu toate că oamenii (sau omul în sine) erau doar vrăjmași și înstrăinați de Dumnezeu? Aceasta a devenit posibil prin împăcare. În împăcare, Dumnezeu găsește baza pentru a dezvălui acum taina Sa, „care a fost ascunsă din veacuri și din generații”, „sfinților Săi” (Coloseni 1.26). Adunarea este formată din cei care au parte deja acum de împăcare. Împăcarea va include într-o zi mult mai mulți oameni decât doar credincioșii care fac parte din Adunare și care sunt „ca cele dintâi roade” (Iacov 1.18)⁴. Evident, *creația* nu este încă împăcată, chiar dacă temelia pentru aceasta a fost deja pusă. Dar în ceea ce privește *oamenii* care cred în Hristos, se spune: „*acum dar v-a împăcat în trupul cărnii Lui, prin moarte*” (Coloseni 1.22).

Pentru ca Dumnezeu să ne poată împăca, Hristos a trebuit mai întâi să devină Om. Pavel vorbește despre aceasta, când spune: „Întregii plinătăți a Dumnezeirii i-a plăcut să locuiască în El” (Coloseni 1.19). Ca Om, El a trebuit să îndeplinească lucrarea pentru ca noi să putem fi împăcați. Când El era aici pe pământ ca Om, El era totuși unit indisolubil cu Dumnezeirea. Astfel, întruparea lui Hristos L-a adus pe Dumnezeu la om, iar inima plină de dragoste a lui Dumnezeu a fost revelată. Acesta a fost primul pas în aducerea omului la Dumnezeu. Întreaga plinătate - și cu Coloseni 2.9 putem adăuga „Dumnezeirea” - locuia în El, ba chiar Își avea bucuria, plăcerea de a locui în El. Cât de mare trebuie să fi fost bucuria că acum exista cineva care va pune totul în ordine - nu doar pentru ca totul să fie pus în ordine, ci și pentru că *El* era Cel care va pune totul în ordine. „Întreaga plinătate a Dumnezeirii trupești” a fost implicată în realizarea împăcării, dar, în cele din urmă, aceasta a devenit posibilă prin *El*.

„A făcut pace” (Coloseni 1.20)

Coloseni 1.20: A făcut pace prin sângele crucii Lui.

Coloseni 1.20 nu spune că Hristos a făcut pace *cu noi*, ci pur și simplu: „El a făcut pace”. Această formulare este generală și este menită să arate că Hristos a făcut totul, astfel încât Dumnezeu să nu mai aibă motive de judecată, ci să poată acționa în har pe

⁴ Și credincioșii Vechiului Testament, credincioșii din timpul necazului cel mare și oamenii care vin la credință în Împărăția Milenară sunt, desigur, de asemenea împăcați.

o bază dreaptă (legitimă). „El a făcut pace” - aceasta se referă la pacea *tronului lui Dumnezeu*, deoarece toate pretențiile acestui tron în legătură cu domnia și maiestatea lui Dumnezeu au fost îndeplinite. Odihna lui Dumnezeu este asigurată. Există pace. Nu poate fi adusă nicio acuzație care ar putea pune sub semnul îndoielii morale vreun act al acestui tron; iar judecata lui Dumnezeu nu poate fi numită nedreaptă, lipsită de dragoste sau aduse altele asemenea acuzații. Această pace este baza pe care poate avea loc împăcarea într-un mod corect (compară cu Efeseni 2.14-19). Pacea se întemeiază pe sângele care poate curăța orice pată pe care păcatul a creat-o în univers.

Aș dori să profit de această ocazie pentru a-l cita pe învățătorul biblic olandez H. L. Heijkoop (1906-1995), pentru cei care nu au încă pace, dar tânjesc după ea:

Dar acum tu spui: Dar eu *nu* am pace! - Este adevărat, pentru că tu nu ai acceptat încă faptul că pacea este de mult prezentă. Domnul Isus a făcut pace. *El* este pacea noastră. Și El ne vestește această pace (Efeseni 2.16,14,17). „... făcând pace prin sângele crucii Lui” (Coloseni 1.20). Din moment ce L-ai acceptat, ai parte de această pace. Dar, pentru a te bucura de ea, trebuie să crezi că este așa. Tu vei *avea* pace de îndată ce vei crede că Dumnezeu spune adevărul, atunci când El spune că Domnul Isus a făcut pace la cruce. Tu faci ca soldații japonezi de pe o mică insulă din Oceanul Pacific: la cinci ani după încheierea războiului, ei trăiau încă într-o stare de război. Se așteptau la raiduri inamice etc., la fel ca în timpul războiului, și de ce? Pentru că ei credeau că este încă război, pentru că nu credeau în mesajele de pace. Cel mai profund motiv, pentru care nu ai încă pace, este că nu crezi Cuvântul lui Dumnezeu fără rezerve. Aceasta înseamnă o pagubă mare pentru tine. Mai presus de toate, însă, Îl dezonoarezi foarte mult pe Dumnezeu, dacă nu crezi Cuvântul Său. „Dumnezeu nu este om, ca să mintă” (Numeri 23.19)!

De îndată ce Îl crezi pe Dumnezeu și în acest aspect, Îi poți mulțumi pentru tot ce ți-a dat, pentru harul Său minunat. Și atunci vei simți pace în inima ta, nu înainte. Omul spune: „Mai întâi vezi, apoi crede!” Dumnezeu spune: „Mai întâi crede, apoi vezi!”⁵

Pacea a venit prin faptul că Hristos Și-a dat sângele. Este o pace care a venit printr-o jertfă. Cu toate acestea, Hristos nu a murit o moarte onorabilă, ci o moarte pe cruce. El a făcut pace prin „sângele crucii Lui”. Aceasta este o moarte în caracterul care era cel mai umilitor și respingător în ochii oamenilor din acea vreme. Moartea Sa a avut loc într-un loc în care Domnul nostru a renunțat la orice onoare și a fost făcut una cu criminalii: El a trebuit să treacă pe lângă toți demnitarii din lumea îngerilor, despre

⁵ Heijkoop, *Briefe an junge Menschen*, pag. 22 – vezi și versiunea în limba română „*Scrisori către tineri*” pag. 33, Editura GBV 1991.

care tocmai am citit (Coloseni 1.16⁶) că i-a creat chiar pentru Sine, și să coboare la cruce. Cu adevărat, nu exista un loc mai jos decât crucea. Prin aceasta este clar că tot ceea ce ar putea hrăni mândria omului este condamnat.

Împăcarea tuturor lucrurilor (Coloseni 1.20)

Coloseni 1.19,20: ... pentru că întregii plinătăți a Dumnezeirii i-a plăcut să locuiască în El și, prin El, să împăce toate cu Sine, fie cele de pe pământ, fie cele din ceruri, făcând pace prin sângele crucii Lui – prin El.

Marele scop al împăcării este ca Dumnezeu să poată cândva să aibă plăcere de toată creația Sa. El Se va glorifica pe Sine în toate și întregul univers va fi pe placul Său. Împăcarea este, prin urmare, pregătirea imediată pentru starea veșnică. Nu va exista nicio înstrăinare, nicio vrăjmășie, nicio întinare, nicio stare de dezordine pe noul pământ și în noul cer; totul va fi în armonie deplină.

În Filipeni 2.10 citim că într-o zi Domnul va fi recunoscut de toți: „pentru ca în Numele lui Isus să se plece orice genunchi, al celor cerești și al celor pământești și al celor de sub pământ”. Pe lângă cele „cerești” și cele „pământești”, sunt menționate aici și cele „de sub pământ”. Acești „de sub pământ” sunt toți cei care se află în iazul de foc (Apocalipsa 20.14,15⁷). Cu toții vor trebui să recunoască faptul că Cel care S-a smerit odată aici pe pământ (Filipeni 2.8) în așa măsură, încât a îndurat moartea pe cruce, a fost ridicat la cel mai înalt loc de onoare.

În împăcarea din Coloseni 1.20 nu găsim pe acești de sub pământ. Ei - oamenii neconvertiți, satan și îngerii căzuți - nu au nicio parte din împăcare. De altfel, nici îngerii sfinți, pentru că ei nu au fost niciodată într-o stare de înstrăinare de Dumnezeu (compară cu Evrei 2.16⁸).

„Toate lucrurile” din versetul 20, care vor fi împăcate, se referă la versetul 16, unde se spune că „toate lucrurile” au fost create prin Hristos. Acolo se explică și ce se înțelege prin „toate lucrurile”: „toate au fost create prin El, cele care sunt în ceruri și cele care sunt pe pământ, cele văzute și cele nevăzute, fie tronuri, fie domnii, fie stăpâniri, fie autorități”. Este posibil ca tronurile și domniile să se refere la formele vizibile de

⁶ «Pentru că toate au fost create prin El, cele care sunt în ceruri și cele care sunt pe pământ, cele văzute și cele nevăzute, fie tronuri, fie domnii, fie stăpâniri, fie autorități: toate au fost create prin El și pentru El» (Coloseni 1.16).

⁷ «Și Moartea și Locuința morților au fost aruncate în iazul de foc. Aceasta este a doua moarte: iazul de foc. Și dacă cineva nu a fost găsit scris în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc» (Apocalipsa 20.14,15).

⁸ «Pentru că, în adevăr, nu de îngeri Se îngrijește El, ci de sămânța lui Avraam Se îngrijește» (Evrei 2.16).

guvernare de pe pământ, iar stăpânirile și autoritățile la formele invizibile de guvernare din lumea îngerilor (compară cu Efeseni 6.12⁹).

Păcatul a afectat întregul univers. Semne ale păcatului omului pot fi găsite peste tot. Nici măcar nu trebuie să ne gândim la poluarea mediului, la zonele contaminate cu metale grele sau deșeuri radioactive sau la faptul că intervenția umană determină extinderea deșerturilor (prin deșteleniri, defrișări, pășunat excesiv, risipirea apei). La aceste semne se adaugă și sateliții militari, care orbitează în spațiu și sondele spațiale lansate cu scopul de a găsi viață pe alte planete; la urma urmei, viața pe Pământ a evoluat de la sine și, prin urmare, este posibil ca viața să fi evoluat și pe alte planete sau asteroizi. În cele din urmă, aceste sonde spațiale sunt un semn al aroganței omului, că el Îl respinge pe Creator. Dumnezeu nu va tolera aceasta. El va elimina într-o zi toate aceste elemente, când creația va fi din nou pe deplin spre onoarea Sa.

Dar nici măcar nu trebuie să ne gândim la consecințele directe ale îndrăznelii omului, pe care tocmai le-am enumerat. Chiar consecințele directe ale căderii omului în păcat, așa cum au avut loc în timpul lui Adam și al Evei, și-au lăsat amprenta asupra creației, și acestea trebuie aduse în ordine. Romani 8.20-22 se aplică și astăzi: „Deoarece creația a fost supusă deșertăciunii nu de bunăvoie, ci din cauza celui care a supus-o, în speranța că și creația însăși va fi eliberată de robia stricăciunii, pentru a se bucura de libertatea gloriei copiilor lui Dumnezeu. Pentru că știm că toată creația suspină împreună și este împreună în dureri de naștere până acum.”

Creația nu a devenit vinovată, așa ca oamenii, deoarece ea nu a acționat împotriva lui Dumnezeu printr-un act de voință proprie, ci a ajuns sub blestem prin căderea omului: „Blestemat este pământul din cauza ta: cu trudă vei mânca din el în toate zilele vieții tale; și îți va da spini și măcăciuni” (Geneza 3.17,18). Aceste lucruri vor fi refăcute, curățate, respectiv schimbate, astfel încât să îndeplinească scopul pe care Dumnezeu l-a intenționat pentru ele. Însă, această restabilire nu va avea loc *într-o* clipă; ea va începe odată cu începutul Împărăției Milenare. Citim despre aceasta în Faptele apostolilor 3.19-21: „Pocăiți-vă deci ..., ca să vină timpuri de înviore de la fața Domnului și să-L trimită pe Acela care a fost rânduit dinainte pentru voi, pe Isus Hristos, pe care cerul trebuie, în adevăr, să-L primească, până la timpuri de restabilire a tuturor lucrurilor, despre care a vorbit Dumnezeu prin gura sfinților Săi profeți din vechime.” Citim despre ce va însemna aceasta, de exemplu, în Osea 2.21,22: „Și în ziua aceea voi asculta», zice Domnul, «voi asculta cerurile, și ele vor asculta pământul. Și pământul va asculta grâul și mustul și untdelemnul, și acestea vor asculta pe Izreel». Atunci recoltele nu vor mai fi distruse de grindină, furtună sau secetă: Cerul

⁹ «Pentru că lupta noastră nu este împotriva sângelui și a cărnii, ci împotriva stăpânilor, împotriva autorităților, împotriva stăpânilor lumii întinericului acestuia, împotriva puterilor spirituale ale răutății în cele cerești» (Efeseni 6.12).

va auzi pământul. Atunci spinii, măcăcinii și alți dăunători nu vor mai tulbura pământul: Pământul va auzi roadele pământului.

Principiul „mănâncă și fi mâncat” și pericolele reprezentate de unele animale sunt, cu siguranță, și o consecință a acestui blestem din Geneza 3.17,18. Și în privința aceasta va avea loc o schimbare în Împărăția Milenară: Atunci „Lupul va locui cu mielul și leopardul se va culca lângă ied; și vițelul și puiul de leu și vitele îngrășate vor fi împreună, și le va mâna un copilaș. Și vaca va paște cu ursoaica, puii lor se vor culca împreună, și leul va mânca paie ca boul. Și pruncul care sugă se va juca la gura scorburii năpârcii, și copilul înțârcat își va întinde mâna în vizuina viperei.” (Isaia 11.6-8).

Dar împăcarea finală a tuturor lucrurilor trebuie să aștepte încă până va veni starea veșnică. Chiar și în Împărăția Milenară vor exista încă rămășițe în creație, care nu sunt împăcate și care îi amintesc omului de păcat și de consecințele acestuia. De exemplu, Marea Moartă va fi vindecată, dar „mlaștinile ei și bălțile ei nu se vor vindeca; vor fi date pentru sare” (Ezechiel 47.11).

De asemenea, și locurile cerești au fost pângărite prin faptul că satan a avut acces acolo (compară cu Iov 1.6,7; Efeseni 6.12). Îngerii răi au luptat împotriva îngerilor buni pe acest tărâm (Daniel 10.13; Iuda 9; Apocalipsa 12.7); de aceea, și cerurile trebuie să fie curățite: „Era deci necesar ca imaginile celor din ceruri să fie curățite cu acestea, iar înseși cele cerești, cu jertfe mai bune decât acestea” (Evrei 9.23).

Când se va auzi strigătul: „S-a împlinit!” (Apocalipsa 21.6), atunci prima creație va fi fost complet înlocuită de noua creație și nu va mai exista absolut nimic care să nu fi fost adus în conformitate cu Dumnezeu. Atunci păcatul va fi definitiv și complet scos din lume, iar Ioan 1.29 și Evrei 9.26 vor fi în sfârșit împlinite: „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii! ... Dar acum, la sfârșitul veacurilor, S-a arătat o singură dată, pentru desființarea păcatului prin jertfa Sa”. Atunci dreptatea nu numai va *domni* doar (Isaia 32.1), ci ea va putea *locui* (2 Petru 3.13).

Chiar dacă creația fizică este inclusă în împăcarea tuturor lucrurilor, aceasta pare să se refere în primul rând la creația morală, deoarece „toate lucrurile” din Coloseni 1.16 se referă explicit la „tronuri și domnii și stăpâniri și autorități”. Aceste structuri au fost dezorganizate și astfel stricate de satan și de om. Omul a folosit autoritatea, pe care Dumnezeu i-a dat-o, pentru a-și urmări propriile interese, în loc să-L slujească pe Dumnezeu și să fie o binecuvântare pentru cei aflați sub autoritatea sa. Chiar și în cer, structurile de autoritate au fost stricate de satan și demonii săi. Multe „stăpâniri și autorități” sunt acum „puteri spirituale ale răutății în locurile cerești” (Efeseni 6.12) și au răsturnat ordinea divină.

Aceste structuri stricate nu pot împiedica scopurile lui Dumnezeu, dar Dumnezeu încă permite ca toate acestea să fie așa astăzi, atât pe pământ, cât și în ceruri. Când va veni

Ziua Domnului, acestea se vor schimba. Dumnezeu Însuși va domni atunci pe pământ în Hristos. Totul se va pleca în fața autorității Sale: Hristos nu va fi Capul doar pe pământ, ci și în cer. Satan și demonii lui nu vor mai avea nicio autoritate; satan va fi legat în adânc în timpul Împărăției Milenare a păcii (Apocalipsa 20.1-3). Toate structurile de autoritate vor fi atunci subordonate lui Hristos; toate tronurile și domniile de pe pământ, toate stăpânirile și autoritățile din ceruri vor fi atunci într-o stare plăcută lui Dumnezeu: împăcate.

Deși va exista încă păcat în timpul Împărăției Milenare, iar păcatul va fi încă în oameni, păcatul nu va *domni*. De asemenea, anumite consecințe ale păcatului și ale judecății vor fi încă vizibile. Dar toate elementele vechii creații - în mod deosebit elementele morale, structurile de autoritate - vor intra sub domnia lui Hristos; toate vor fi atinse de El într-un fel sau altul (aceasta include judecata imediată asupra rebelilor; compară cu Psalmul 101.8¹⁰). Deoarece totul se află sub domnia lui Hristos, Dumnezeu va avea plăcere de creație în această perioadă.

Chiar dacă „restabilirea tuturor lucrurilor” (Faptele apostolilor 3.21) nu va fi încă finalizată în Împărăția Milenară și nu totul va fi încă împăcat și readus definitiv într-o relație ordonată cu Dumnezeu, Dumnezeu va putea totuși să se odihnească încă o dată în această „a șaptea zi” a primei creații „de toată lucrarea pe care o făcuse” (Geneza 2.2). Chiar dacă se referă în mod specific la Israel, despre acest timp se spune: „El Se va bucura de tine cu bucurie: va tăcea în dragostea Lui, Se va veseli de tine cu cântare de bucurie” (Țefania 3.17). Aceasta nu va fi cu privire doar la Israel și la națiuni și se va aplica numai pământului, nu, „îngerii lui Dumnezeu se vor urca atunci și se vor coborî peste Fiul Omului” (Ioan 1.51). Aceasta înseamnă că vor fi implicate și structurile conducătoare din cer. Căci satan și demonii săi, așa cum am menționat deja, nu vor putea face nimic în această perioadă.

„Împăcați în trupul cărnii Lui, prin moarte” (Coloseni 1.21,22)

Coloseni 1.21,22: Și pe voi, care odinioară erați străini și vrăjmași în gândire, prin lucrări rele, acum dar v-a împăcat în trupul cărnii Lui, prin moarte, ca să vă prezinte sfinți și fără pată și de neînvinuit înaintea Lui.

Starea de vrăjmășie și înstrăinare de Dumnezeu nu numai că trebuia înlăturată, dar trebuia și judecată. Pentru că, dacă Dumnezeu dorea să-l aducă pe om înapoi la El, nu putea abandona principiile sfințeniei Sale. Această sfințenie trebuia să fie complet satisfăcută. Hristos a trebuit să sufere moartea pentru aceasta.

¹⁰ «În fiecare dimineață îi voi nimici pe toți cei răi din țară, ca să stârpesc din cetatea Domnului pe toți lucrătorii nelegiurii» (Psalmul 101.8).

„Împăcat în trupul *cărnii Lui*, prin moarte” indică, de asemenea, că nu este vorba despre *vina* noastră (care a fost plătită cu sânge), ci despre *starea* noastră. Nu numai păcatele noastre sunt o problemă în ochii lui Dumnezeu, ci și natura noastră stricată, păcătoasă, carnea păcătoasă. Vrajmășia noastră nu consta doar în fapte rele, ci și în „gândirea” noastră (versetul 21); era o atitudine de voință față de Dumnezeu. De aceea, Hristos nu numai că Și-a vărsat *sângele* pentru mulți „pentru iertarea păcatelor” (Matei 26.28), dar Și-a dat și „*trupul cărnii Lui*”, sfânt și fără pată, nu pentru a îmbunătăți omul nostru cel vechi, ci pentru a-l înlătura în mod judiciar (Romani 6.6) - moartea a fost necesară pentru aceasta („prin moarte”) - și pentru a ne dăruia o natură nouă (natura Sa divină) (compară cu 1 Ioan 5.1¹¹). Din acest motiv, moartea este întotdeauna menționată atunci când vine vorba de oameni (vezi Romani 5.10¹²; 2 Corinteni 5.15¹³; Efeseni 2.16¹⁴). Când este vorba de împăcarea „tuturor lucrurilor”, a universului, citim doar despre sânge. Moartea a fost, de asemenea, necesară pentru aceasta, dar accentul este pus pe curățire (a se vedea și Evrei 9.23¹⁵). Sângele lui Hristos înlătură păcatele și orice pată a păcatului; moartea lui Hristos înlătură omul nostru cel vechi.

Care este țelul lui Dumnezeu în împăcare? El dorea să-i ierte pe oamenii care erau „înstrăinați” de El (în ceea ce privește *natura* lor) și „vrajmașii” Lui (în ceea ce privește *comportamentul* lor), nu doar faptele lor ostile și „lucrările lor rele”. El a vrut să-i aducă într-o stare în care să poată avea plăcere de ei. El voia să-i „așeze înaintea Lui”. Însă, ei nu urmau să fie aduși într-o stare de inocență, așa cum erau Adam și Eva înainte de căderea lor în păcat, ci urmau să fie așa cum corespunde propriei Sale naturi: sfinți, fără pată și de neînvinuit. Ca urmare, nu mai există niciun pericol ca noi să ne putem întoarce vreodată la o stare care nu este plăcută lui Dumnezeu. Atunci noi nu vom putea și nu vom vrea și nu ne vom mai îndepărta niciodată de Dumnezeu.

Îndepărtarea, care apăruse între Dumnezeu și om, a fost complet înlăturată și Dumnezeu poate avea plăcere de om. Când Isus S-a născut în Betleem, îngerii au putut să proclame: „Glorie lui Dumnezeu în cele preainalte și pe pământ pace, în oameni

¹¹ «Oricine crede că Isus este Hristosul este născut din Dumnezeu; și oricine Îl iubește pe Cel care a născut îl iubește și pe cel născut din El» (1 Ioan 5.1).

¹² «Pentru că, dacă, fiind vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său, cu atât mai mult, fiind împăcați, vom fi mântuiți prin viața Lui» (Romani 5.10).

¹³ «Și El a murit pentru toți, pentru ca cei care trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel care pentru ei a murit și a înviat» (2 Corinteni 5.15).

¹⁴ «Și ca să-i împăce pe amândoi cu Dumnezeu, într-un singur trup, prin cruce, după ce, prin ea, a omorât vrăjmășea» (Efeseni 2.16).

¹⁵ «Era deci necesar ca imaginile celor din ceruri să fie curățite cu acestea, iar înșeși cele cerești, cu jertfe mai bune decât acestea» (Evrei 9.23).

bună plăcere!” (Luca 2.14)! Această bună plăcere era centrată pe un singur Om: pe Pruncul din iesle. Când acest Copil a crescut, Dumnezeu a putut să proclame la botezul în Iordan: „Tu ești Fiul Meu Preaiubit, în Tine Îmi găsesc plăcerea!” (Luca 3.22). Iar după anii slujirii Sale, Tatăl a putut repeta aceasta (Matei 17.5).

Aici, în primul capitol din epistola către Coloseni, citim din nou despre „plăcere”, chiar despre „în toate plăcuți” (Coloseni 1.10¹⁶). Acolo se referă în mod minunat la noi. Pentru că Hristos nu numai că S-a arătat pe pământ ca Om, ci El ne-a și împăcat prin moartea Sa. Acolo El a intrat în teribila îndepărtare de Dumnezeu, fiind părăsit, pentru ca noi să putem fi puși „înaintea Lui” (Coloseni 1.22). El a intrat în *depărtarea* de Dumnezeu pentru ca noi să putem veni în *apropierea* lui Dumnezeu. *El* va fi, de asemenea, Cel care va aduce într-o zi toate lucrurile din univers în armonie cu Dumnezeu. Ce Domn vrednic de adorare!

Sursa: „Versöhnung statt Allversöhnung!” pag. 41-55, Edition Nehemia, ediția 2020.

¹⁶ «Să umblați într-un chip vrednic de Domnul, în toate plăcuți Lui, aducând rod în orice lucrare bună și crescând prin cunoașterea lui Dumnezeu» (Coloseni 1.10).